

δί, ακόμη κι' αν κινδύνευα να πάω μέσα. Δίχως τὸ κλειδί, ἔκει-
νο τὸ κορίτσι δὲν θὰ μπορούσε νὰ μπη στο σπίτι τοῦ φίλου του
κι' οὔτε θὰ τολμούσε νὰ τὸν περιμένει γιὰ νὰ τοῦ πῆ πὸς τὸ εἴ-
χε χάσει... Ἀυτὴ λοιπὸν εἶνε ἡ ἀλήθεια, μίστερ Ρόλισσον.

—Ἡ ἱστορία εἶνε συγκινητικὴ... ἔκανε εἰρωνικά ὁ ἀστυνόμος.
Πῶς καλὰ Ἄρου τὸ ἔξερις τὸ κορίτσι, ἄς τὸ καλέσουμε δῶ
πέρα γιὰ νὰ τὴ βεβαιώσῃ...

—Ὀχι, δὲ! ἔκανε, χλωμιάζοντας ὁ Τζίμπυ. Δὲν πρέπει,
μίστερ Ρόλισσον. Αὐτὸ τὸ κορίτσι δὲν πάτησε ποτὲ τὸ πόδι του
σὲ ἀστυνομικὸ τμήμα. Εἶνε καλὸ, φρόνιμο, μὰ σάθηκε ἄτυχον·
Ποῖος ἔξερις πὸς ἐμπλέξε μ' ἔκεινον τὸν ὑποπτο τύπον...

—Βλέπω πὸς σ' ἐνδιαφέρει πάρα πολὺ αὐτὴ ἡ κοπέλα!...
τοῦ ἀπάντησε ὁ Ρόλισσον. Περιέργω! Δέχεσαι νὰ πᾶς μέσα γιὰ
τὰ ὠμορφα μάτια της; Μὰ γιὰ στάσου... Γιατί δὲν της μίλησες,
σφοῦ τὴν ἤξερες; Γιατί δὲν προσπάθησες νὰ τὴν πείσῃς ν' ἀλλά-
ξῃ γνώμη καὶ νὰ γυρίσῃ φρόνιμα στο σπίτι της;

—Δὲν μπορούσα, μίστερ
Ρόλισσον! ἔκανε ὁ γκά-
γκστερ μὲ δακρυμαμένα μάτια.
Τὸ μόνο μέσο ἦταν νὰ της
κλέψω τὸ κλειδί. Αὐτὸ τὸ κο-
ρίτσι θὰ νομίσῃ δις σάθηκε
ἀπὸ κάποιο θαύμα.

—Ἐγώ, δυστυχῶς, δὲν μπο-
ρῶ νὰ πιστέψω σ' αὐτὰ τὰ
παραμύθια, τοῦ ἀπάντησε ὁ
ἀστυνόμος, ἀδυσωπῆτα. Θὰ
σὲ στελεῶ στο δικαστήριο.

Ὁ γκάγκστερ Τζίμπυ, ἕνας
γεμάτος ἄντρας πάνω ἀπὸ σα-
ράντα χρόνια, ἔσκυψε τὸ κε-
φάλι κι' ἄρχισε νὰ τσαλακώη
νευρικά τὴν τραγισκά του.

—Ἐμπρός! Μίλησε!... τοῦ
φώναξε ὁ Ρόλισσον. Ποῦ εἶνε
τὸ σπίτι ἐκείνου τοῦ τύπου,
ποῦ ἤθελε νὰ ξεμυαλίσῃ τὸ
κορίτσι;

—Νὰ σὰς πῶ ἀμέσως; Εἶνε
στὸν ἀριθμὸ 203 τῆς λεωφό-
ρου Πράξι, διαμέρισμα 22.
Μὰ δὲν μὲ πιστεύεις, μίστερ
Ρόλισσον. Τὸ βλέπω στὰ μά-
τια σου. Δὲν μὲ πιστεύεις;...

—Νὰ σὲ πιστέψω! ἔκανε ὁ
ἀστυνόμος καὶ ἔξοπασε σ' ἕ-
να βραχνὸ γέλιο. Τότε μόνο
θὰ σὲ πιστέψω, ὅταν θὰ μοῦ
πῆς ποιά ἦταν αὐτὴ ἡ κοπέλα.
—Ἄν πῆς τὴν ἀλήθεια, θὰ
γλυτώσῃς ἕνα χρόνον φυλακῆς.

Ὁ Τζίμπυ χλώμιασε πὸ
πολὺ καὶ κάρφωσε τὰ μάτια
του μὲ μιὰ παράφρη λάμψη
στὸ μοιραῖο κλειδί. Ἢ ἄγνο-
νία τὸν ἐπληξε σὸ λαϊμὸ καὶ
κάθε τόσο φοίσκανε τὸ στή-
θος του, ἀναπνέοντας βαρειά,
μὲ δυσκολία.

—Ἐ, ναι λοιπὸν... ἔκανε
δευλὰ. Βλέπω ὅτι δὲν μπορῶ
νὰ φυλάξω τὸ μυτικὸ μου...

—Ποιά ἦταν αὐτὴ ἡ κοπέ-
λα; τὸν ρώτησε πάλι ἀσθη-
ρὰ ὁ Ρόλισσον.

—Ἡ κόρη μου! τοῦ ἀπάν-
τησε μ' ἕνα στεναγμὸ ὁ γκά-
γκστερ.

—Ἡ κόρη σου!

Ὁ ἀστυνόμος κι' ὁ ἀρχιφύλακας κυττάχτηκαν στὰ μάτια,
κατάπληκτοι. Τώρα καταλάβαιναν τοὺς δισταγμοὺς τοῦ Τζί-
μπυ...

—Μὰ, ἀνόητε, τοῦ εἶπε τέλος ὁ Ρόλισσον, δὲν θὰ μπορῆς νὰ
βρίσκεσαι πάντα μπροστὰ της γιὰ νὰ κλέβῃς τὸ κλειδί! Ὁ φί-
λος της θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ τὴν κυνηγᾷ!...

—Ὀχι, μίστερ Ρόλισσον! τοῦ ἀπάντησε ἀπορροσιστικά ὁ Τζί-
μπυ. Αὐτὸ τὸ κλειδί θὰ τὸ χρησιμοποίησε ἔσεξ. Εἶνε τὸ κλει-
δί τοῦ διαμερίσματος τοῦ Πάτ Ὀμπριεν!...

Ὁ ἀστυνόμος τινάχτηκε ἔρθος καὶ κύτταξε τὸ ρολοῖ

—Τρέχα, Γκλάινς! φώναξε στὸν ἀρχιφύλακα καὶ τοῦ ἔδωσε
τὸ κλειδί. Ἐχεις μιῆ ὥρα στὴ διάθεσί σου... Θέλω νὰ μοῦ φέ-
ρῃς τὸν Πάτ Ὀμπριεν.

Κι' ἔπειτα, ὅταν ἔφυγε σὸν ἀστραπὴ ὁ Γκλάινς, ἔσφιξε συ-
γκινητικὸ τὸ χέρι τοῦ γκάγκστερ Τζίμπυ καὶ τοῦ ἔδειξε τὴν
πόρτα.

*Ἦταν ἐλεύθερος!...

ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΣΚΕΡΡΥ

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Η ΛΑΙΜΑΡΓΙΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(Ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον ἄρθρον τοῦ διασημοῦ
Ἄγγλου ζωολόγου *Χλέρυ Παϊν)

Ἐπάρχουν ζῶα, τὰ ὁποῖα τρῶνε ὅπως οἱ ἄνθρωποι, σὲ ὁρισμένες ὁ-
ρες. Ἐπάρχουν ὅμως καὶ ζῶα τὰ ὁποῖα τρῶνε δασμάς βροδὸν τροφῆ καὶ
ζῶα ποὺ τρῶνε ἐφόσον τοὺς δὲ ἐπαρτέρον ὁρισμένους φυσικὰ συνθή-
κες. Στὴν τελευταία αὐτὴ τάξιν ὑπάρχονται καὶ τὰ πουλιὰ, ποὺ ζοῦν στὶς
ἀκτέες, δηλαδὴ οἱ γλάροι, οἱ κίαννοι κλπ. Τὰ πουλιὰ αὐτὰ ἀναγρᾶζονται
νὰ περιμένουν τὴν παλιόρρα γιὰ νὰ μωρῆσουν νὰ φάνε ψάρια, ποὺ εἶ-
νε ἡ ἀπακλειστικὴ τους τροφή.

Τὰ ζῶα ποὺ γιὰ νὰ βροδὸν τὴν τροφή τους κυνηγοῦν ἄλλα ζῶα καὶ
ἐκτίθενται ἔτσι σὲ κινδύνους, εἶνε κατὰ κανὸνα λάιμαργα. Καταβροχθί-
ζουν ἀμέσως ὅλη τὴν ἑλπίαν τους, γιὰτὶ φοβοῦνται μῆπως πενιάσουν

γρήγορα καὶ δὲν βροδὸν νὰ φάνε.
Γι' αὐτὸ οἱ λύκοι, ἡ ἀλεπούδες κι'
οἱ ἀγριοσκῆλοι τρῶνε τόσο πολὺ,
ὅστε δὲν μποροῦν νὰ κινηθοῦν ἀ-
πὸ τὸ φόσκωμα. Σύνθηως, ἔπει-
τα ἀπὸ κάθε γεῦμα τους, θὰ κοι-
μηθοῦν τοῦλάχιστον 24 ὄρες.

Ἐπίσης καὶ τὰ πουλιὰ ποὺ τρέ-
φονται μὲ ψάρια εἶνε κι' αὐτὰ λάι-
μαργα. Κι' αὐτὸ γιὰτὶ χορταίνου-
ν δασμάς βροδὸν ἀφρονα ψάρια.

Πολλὲς φορὲς τὰ πουλιὰ αὐτὰ
μένουν θεονητικά, ὡς ἴθιου νὰ
γίνῃ παλιόρρα. Ὅταν ὅμως ἀπο-
συνθῇ ἡ θάλασσα, ἀφήνοντες
στὴν ἄμμο λογῆς - λογῆς ψάρια,
τότε δὲν ἀρῶνουν κανένα. Μπο-
ρεῖ κάθε πουλιὸν ἐπὶ 24 ὄρες. Κι'
ὅταν τὰ ψάρια σπανίζου, τότε
πηγαίνει στὶς ἀκτέες τῶν ποταμῶν
καὶ τρέφεται μὲ καθάρους καὶ
ἄλλα ἔντομα.

Ὁ γλάρος — τὸ παροιμιώδες
γιὰ τὴν λαίμαργία τοῦ πουλι —
τρέφει στὴν καθησῖα του ψάρια
βάρους τέσσερες φορὲς βαρύτερα
ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ σώματός του.
Τὸ πουλι αὐτὸ μπορεῖ νὰ τρῶ
ψάρια συνεχῶς ἐπὶ 24 ὄρες. Κι'
ὅταν τὰ ψάρια σπανίζου, τότε
πηγαίνει στὶς ἀκτέες τῶν ποταμῶν
καὶ τρέφεται μὲ καθάρους καὶ
ἄλλα ἔντομα.

Κάποτε, ὁ φυσιοδίφης Ἐουερ
παρακολούθησε ἕνα μικρὸ πικου-
νινο, ὁ ὁποῖος καταβροχθίσσε τρεῖς
μεγάλες ῥέγκες, τὴ μιὰ κατόπι
τῆς ἄλλης, μολονότι ἡ κάθε ῥέγκα
ἦταν ἴση στὸ μέγεθος μὲ τὸν πι-
κουνινο...

Ἡ νυκτὶσα τὸ φαί ποὺ της πε-
ρισσεύει συνθῆζει νὰ τὸ κώνει μέ-
σα στὴ γῆ.

Μονάχα μιὰ νυκτὶσα μπορεῖ νὰ
ἐξολοθρευθῇ ἕνα διόκληρο κοπάδι
ποντικῶν. Κατόπι, ἀφρο τοῦς
πνίξει, κρούει τὰ πτεράτά του σὲ
ἀσφαλὴ μέρη, μέσα στὴ γῆ, γιὰ
νὰ τὰ ἔχῃ ἐφεδρικά, δασμάς πα-
ρονοιασθῇ ἐλλειψῆς τροφῆς.

Τέτοιες ὅμως περιπτώσεις δὲν
παρουσιάζονται, κι' ἔτσι τὰ θαι-
μένα ποντῖα ἐξοχινοῦνται στὴ γῆ.

Μόνον ὄσοι ἔχουν διὰ κοπάδια ἀπὸ γῆτες κι' ἔχουν παρακολούθησι
τὴν ὁμητικὴν ἐφόρησίν τους ἀπὸ τὰ ἔψη, γιὰ νὰ ἐπιπέσουν πάνω σ' ἕνα
πῆμα μιὰς ἀγελάδας ἢ ἐνὸς ἀλόγου, μποροῦν νὰ καταλάβουν πόσο
λαίμαργα εἶνε τὰ ἀρκατικά αὐτὰ πουλιὰ.

Στὶς χῶρες ποὺ ζοῦν οἱ γῆτες, πετοῦν πολὺ ψηλά, μὲ τὰ φτερά ἀ-
νοιγμένα καὶ σχεδὸν δίχως νὰ τὰ κουνοῦν. Ἐνα ὅμως ἀπ' αὐτὰ τὰ που-
λιὰ — τὸ ὁποῖον ἐκτελεῖ χροῖα κατασκῶπου — πετᾷ πὸς χαμηλά, πάνω
ἀπὸ μιὰ ὁρισμένη περιοχὴ. Ὁ πλησιέστερος σύντροφός του, ὁ ὁποῖος
χρησιμεῖ ὡς σύνδεσμος μεταξὺ τοῦ παρατηρητοῦ καὶ τῶν ἄλλων γι-
πῶν, πετᾷ ἕνα μῆτρο ψηλά. Πολλὰς ὅμως συμβαίνει ἕνα διόκληρο
κοπάδι ἀπὸ γῆτες νὰ πετᾷ ἀεροβολιμένο καὶ σὲ διαφορετικὸν ὄχι κάθε
πουλι ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ὅπως εἶπότε, ὅσοις δὲν γῆτες δὲν πετοῦν καὶ
στοὺς διὰ παραπάνω σηματομοῖς, πρῆτα νὰ καταλάβῃ δις εἶνε νη-
στικοὶ καὶ ψάχνουν μὲ τὸ ὄξύ τους βλέμμα ν' ἀνακαλύθουν τὴν ἑλπίαν τους.
Ὅταν λοιπὸν ὁ παρατηρητὴς δις κανένα ζῶο πεομένο καταγῆς, ἀμέσως
τότε δίδει στὰ ἄλλα πουλιὰ τὸ σῆθημα καὶ συγχρόνως ἐπιπίπτει ἀκά-
θεκτος καὶ μὲ ὁμητὴ πάνω στὸ πῆμα του. Τότε ὁ σύνδεσμος, ὁ ὁποῖος
παρακολουθεῖ τὴν ὁμητικὴν κῆθοδο τοῦ πρώτου, εἰδοποιεῖ τοὺς ἄλλους,
οἱ ὁποῖοι πετοῦν σὲ μεγάλο ὄψος, κι' ὄλοι μαζὴν διασχίζου τὴν αἰμι-
σφαιρα σὸν βολίδες καὶ ῥέχονται στὸ θῆμα τους καὶ τὸ κατατρώγου.